

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., v právní věci

žalobkyně:

S. A. I.

státní příslušnost Saudská Arábie

t. č. pobytem v Rehabilitačním sanatoriu Darkov, a. s.

Československé armády 2954/2, 733 12 Karviná - Hranice

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

Shodu s prvopisem potvrzuje

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2019, č. j. CPR-38735-2/ČJ-2019-930310-V241, ve věci správního vyhoštění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně podala dne 30. 10. 2019 ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 26. 9. 2019, č. j. KRPT-210466-20/ČJ-2019-070022, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a zároveň stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce pěti měsíců. Současně byla v prvostupňovém rozhodnutí stanovena žalobkyni povinnost vycestovat z území České republiky do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že je imobilní po vážné mozkové příhodě a v České republice podstupuje dlouhodobou rehabilitaci v Lázních Darkov na vlastní náklady. Ráda by v léčbě pokračovala, jelikož v případě jejího přerušení v důsledku vycestování by mohlo dojít k úplnému zastavení postupného zlepšování a následnému zhoršení jejího zdravotního stavu.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. 11. 2019 navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že při kontrole dne 5. 9. 2019 žalobkyně předložila platný cestovní pas Saúdské Arábie a vízum typu „C“ platné od 26. 5. 2019 do 26. 11. 2019, s délkou pobytu 90 dnů, vydané Velvyslanectvím České republiky v Rijádu. Žalobkyně na toto vízum přiletěla do Prahy dne 27. 5. 2019 a odcestoval do Lázní Darkov v Karvině, kde započala léčeni ve formě komplexní balneorehabilitace. Vízum žalobkyni opravňovalo k pobytu na území smluvních států EU do 24. 8. 2018. Žalobkyně v České republice pobývala i po uvedeném datu, přestože nedošlo k prodloužení doby platnosti víza a žalobkyně neměla ani jiné povolení, které by ji k takovému pobytu opravňovalo. Správní orgán prvního stupně oznámil žalobkyni dne 5. 9. 2019 zahájení správního řízení ve věci

správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Součástí spisové dokumentace je potvrzení lékaře z Lázní Darkov datované 5. 9. 2019, podle kterého žalobkyně nastoupila dne 27. 5. 2019 ke komplexní balneorehabilitaci, doposud se léčí a její zdravotní stav nedovoluje přerušit léčbu a vycestovat z území České republiky v době platnosti víza s tím, že v léčení bude další 3 měsíce pokračovat. Dále je ve spise založena lékařská zpráva z Lázní Darkov ze dne 28. 8. 2019, podle které se doporučuje prodloužit žalobkyni pobyt minimálně na 3 měsíce, aby mohla pokračovat v nastaveném programu zaměřeném na zlepšení funkce celého pohybového aparátu a koordinaci chůze a pohybu. Při výsledku dne 5. 9. 2019 žalobkyně do protokolu uvedla, že na území schengenských států přicestovala dne 27. 5. 2019 a odcestoval do Lázní Darkov v Karviné za účelem léčby. Na území České republiky nemá žádné závazky, nemá tady žádnou blízkou osobu, finančně je na tom dobře a o mezinárodní ochranu nikde nežádala. Překážky k vycestování u ní neexistují a po skončení léčby se chce vrátit do Saudské Arábie. Správní orgán prvního stupně si dne 6. 9. 2019 vyžádal u Ministerstva vnitra závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobkyně, které bylo vystaveno 9. 9. 2019 se závěrem, že její vycestování do Saudské Arábie je možné. Správní orgán prvního stupně vydal dne 26. 9. 2019 rozhodnutí, ve kterém uložil žalobkyni správní vyhoštění. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala. V odvolání poukazovala na svou léčbu a potřebu pokračování v rehabilitaci. Vytýkala správnímu orgánu prvního stupně, že nepřihlédl k závažnosti situace a k jejímu zdravotnímu stavu, který je popsán v lékařské zprávě.

5. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ztotožnil se se skutkovými zjištěními i s právním posouzením věci ze strany

správního orgánu prvního stupně a s podřazením zjištěných skutkových okolností pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. K odvolacím námitkám žalobkyně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nemá v úmyslu znemožňovat léčbu osobám, které se zde hodlají léčit, ale je povinen řešit porušování zákona na úseku migrace. Žalobkyně si měla podle žalovaného zjistit délku léčení, měla předpokládat možnost její změny, a podle toho požádat o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k pobytu. Žalovaný jí v odůvodnění napadeného rozhodnutí vytkl, že v návaznosti na doporučení lékařů ohledně prodloužení doby léčení nepožádala včas o oprávnění k pobytu na území České republiky. V této souvislosti žalovaný poukázal na pobytové možnosti upravené v právních předpisech, které řeší i potřebnou léčbu pro pacienty v lázeňských zařízeních. Žalovaný zdůraznil, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv a projevem suverenity každého státu je rozhodovat o pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu. Protože žalobkyně nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území České republiky, nemůže se odvolávat na nutnost jejího lázeňského léčení, kdy tato nutnost má původ v události nastalé před přicestováním do České republiky. Napadené rozhodnutí bylo podle doručenký doručeno žalobkyni do jejích vlastních rukou dne 30. 10. 2019.

6. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas ve lhůtě stanovené v § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud se

souhlasem účastníků řízení (u žalobkyně konkludentním) rozhodl o věci bez nařízení jednání.

7. Podle § 103 odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo jiné povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn,
9. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
10. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
11. Krajský soud předně konstatuje, že v postupu správních orgánů neshledal žádná pochybení, ke kterým by byl povinen přihlídnout z moci úřední, správní orgány náležitě zjistily skutkový stav a pro rozhodnutí si opatřily potřebné podklady. Ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobkyně v době od 25. 8. 2019 (včetně) pobývala na území České republiky bez víza, aniž by k tomu byla oprávněna (žádné zákonné oprávnění žalobkyně k pobytu bez víza nebylo tvrzeno, ani nevyplývá ze spisu) a neměla ani jiné oprávnění k pobytu na našem území. Uvedený závěr žalovaného žalobkyně v žalobě nijak nerozporovala. Takové jednání žalobkyně je nutno kvalifikovat jako porušení právní povinnosti stanovené v § 103 odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, jehož předvídatelným právním následkem je (při splnění ostatních podmínek) správní vyhoštění.
12. Žalobkyně v jediné uplatněné žalobní námitce poukazovala na potřebu její rehabilitace v České republice. Žalobkyni nelze přisvědčit, že potřeba její lázeňské péče je omluvitelným důvodem pro nerespektování povinností zdržovat se na území České republiky jen s platným vízem (resp. s jiným zákonným pobytovým oprávněním). Žalovaný zcela správně uvedl, že žalobkyně si měla před příjezdem na území České republiky zjistit délku léčení a je pouze její vinou, že nepožádala o takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu jejího léčení. Krajský soud se s ohledem na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabýval také případným nepřiměřeným zásahem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 174a téhož zákona, ale z obsahu spisu se nepodává jediný důvod, který by zakládal obavu z dopadu napadeného rozhodnutí tak, jak to má na mysli citované zákonné ustanovení. Žalobkyně sama při výpovědi potvrdila, že na území České republiky nemá žádné společenské, kulturní, rodinné či příbuzenské vazby ani ekonomické závazky a do Saudské Arábie se hodlá po ukončení léčení vrátit.

13. Krajský soud uzavírá, že žalovaný, jakož i správní orgán prvního stupně, řádně hodnotili kritéria stanovená pro vyhoštění a nemá nic, co by jim v tomto směru vytkl. Potíže žalobkyně způsobené uloženým vyhoštěním jsou důsledkem jejího neadekvátního postupu a nelze je přičítat žalovanému. Z uvedených důvodů krajský soud neshledal žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
14. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 16. ledna 2020

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.

samosoudce